

רבי יוסי, נשק ידו ואמר, אלו לא באתי לעולם רק כדי לשמע את זה - די לי.

ושם איש ישראל המכה וגו'. אמר רבי יצחק, פסוק זה היה צריך להכתב: ושם איש ישראל אשר הכה פנחס, ולא המכה אשר הכה. לא נאמר אלא בדרך נסתר. אלא כף אמר רבי אלעזר (רבי שמעון), כיון שהעלה הקדוש ברוך הוא את פנחס לכהנה גדולה, לא רצה להזכיר לפנחס את הרג האדם, שהרי לא ראוי לכהן גדול. טרם העלהו לכהנה גדולה הזכיר לו, ואמר, וירא פנחס [וגו'] ויקח רמח וגו', וידקר את שניהם וגו'. כיון שהעלהו לכהנה גדולה, לא הזכיר שמו בהרג, שלא ראוי לו, וחס עליו כבוד הקדוש ברוך הוא, שכהן גדול לא ראוי להזכיר בהרג. ושם האשה המכה, גם כן.

רבי שמעון הזה הולך מקפוטקיא ללוד, ורבי יהודה הלך עמו. עד שהיו הולכים, פגע בהם רבי פנחס בן יאיר, ושני אנשים מחמרים אחריו. עמד חמורו של רבי פנחס. טענו אותו, ולא הלך. אמר רבי פנחס, השאירו אותו, שהרי ריח של פנים חדשות הריח, או שנס יעשה לנו כאן. עד שהם שם, יצא רבי שמעון מאחרי סלע אחד, נטל חמור והלך. אמר רבי פנחס, ולא אמרתי לכם שהרי ריח של פנים חדשות הריח!?

ירד וגפף אותו רבי פנחס ובכה. אמר לו, ראיתי בחלומי שבאה שכינה אלי ונתנה לי אוצרות גדולים, ושמחתי בה. ועכשו פפי שראיתי. אמר רבי שמעון, מקול פרסות חמורך ידעתי שזה אמה.

דחמורך, ידענא דאנת הוא. השתא חדוה שלים. אמר רבי פנחס, נתיב

ידוי, אמר, אילו לא אתינא לעלמא, אלא למשמע דא, דיני.

ושם איש ישראל המכה וגו'. (במדבר כב) אמר רבי יצחק, האי קרא הכי הוה ליה למכתב, ושם איש ישראל אשר הכה פנחס, ולא המכה אשר הכה, לא נאמר אלא בארחה סתים.

אלא הכי אמר רבי אלעזר (נ"א רבי שמעון), כיון דסלקיה קדשא בריך הוא לפנחס לכהנא רבא, לא בעא לאדפרא ליה לפנחס בקטלנותא דבר נש. דהא לא אתחזי לכהנא רבא. עד לא סלקיה לכהנא רבא, אדפר ליה, ואמר וירא פנחס ויקח רמח וגו', וידקור את שניהם וגו'. כיון דסלקיה לכהנא רבא לא אדפר שמיה בקטלנותא, דלא אתחזי ליה, וחס עליה יקרא דקודשא בריך הוא, דכהנא רבא לא אתחזי לאדפרא בקטלנותא. ושם האשה המופה, אוף הכי.

רבי שמעון הזה אזיל מקפוטקיא ללוד, ורבי יהודה אזיל עמיה, עד דהו אולי פגע בהו רבי פנחס בן יאיר, ותרין גוברין טוענין אבתריה. שכיף חמריה דרבי פנחס. טעינו ליה, ולא אזיל. אמר רבי פנחס, שביקו ליה, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארח, או נסא אתעביד לן השתא. עד דאינון תמן, נפק רבי שמעון מבתר חד טנרא. נטל חמרא ואזיל, אמר רבי פנחס, ולא אמרית לנו, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארח.

נחת וגפוף ליה רבי פנחס, ובכה, אמר ליה, חמינא בחלמי, דאתנא שכינתא לגבי, ויהבת לי נבזבזן רברבן, וחדינא בה. השתא כמה דחמינא. אמר רבי שמעון, מקל פרסי

כַּעַת חֲדוּה שְׁלֵמָה. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, נִשְׁבַּח בְּמָקוֹם אֶחָד, שְׁדַבְּרֵי הַתּוֹרָה צְרִיכִים צַחוּת. מִצְאוּ מֵעֵין מִים וְעַץ, וַיִּשְׁבּוּ.

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, מִסְתַּכֵּל הֵייתִי שָׁזָה לְתַחִית הַמַּתִּים בְּדֶרֶךְ אַחַר יַעֲשֶׂה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיִּמָּה שֶׁהִיָּה בַּעַת רֵאשׁוֹן, יִהְיֶה אִזְ אַחֲרוֹן. מִנֵּין לָנוּ? מֵאוֹתָן עֲצָמוֹת, אוֹתָן עֲצָמוֹת שֶׁהִחִיָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יְדֵי יְחֻזְקָא, שְׁכַתוּב (יְחֻזְקָא לז) וַתִּקְרְבוּ הָעֲצָמוֹת עִצָּם אֶל עִצָּמוֹ - בַּהֲתַחֲלָה, וְאַחַר כֵּן כְּתוּב, וַרְאִיתִי וְהִנֵּה עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר עָלָה וְגו'. וַיִּקְרַם עֲלֵיהֶם עוֹר מְלֻמְעָלָה וְרוּחַ אֵין בָּהֶם - שֶׁהָרִי מָה שֶׁהִפְשִׁיט בַּתַּחֲלָה, יִהְיֶה אַחֲרוֹן. בַּתַּחֲלָה (הִפְשִׁיט מְרוּחַ, וְאַחַר כֵּן) עוֹר, וְאַחַר כֵּן בָּשָׂר. בַּתַּחֲלָה הִפְשִׁיט מְרוּחַ, וְאַחַר כֵּן עוֹר, וְאַחַר כֵּן בָּשָׂר, וְאַחַר כֵּן עֲצָמוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּזָה הַתְּקִשׁוּ הָאֲחֵרוֹנִים, אֲבָל עֲצָמוֹת אֵלָּה שֶׁהִחִיָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, נְסִים וְאוֹתוֹת מְשֻׁנִּים עָשָׂה בָּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בֵּא וּרְאֵה מָה כְּתוּב, (אֵיוב ז') זָכַר נָא כִּי כַחֲמֹר עָשִׂיתָנִי וְאֶל עֶפֶר תְּשִׁיבֵנִי. מָה כְּתוּב אַחֲרָיו? הֲלֹא כְּחֹלֶב תַּתִּיכֵנִי וְכַגְבִּינָה תִקְפִּיאֵנִי. עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבִּישֵׁנִי וּבַעֲצָמוֹת וְגִידִים תְּשַׁכְּכֵנִי. עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְאַחַר שֶׁיִּכְלָה הָאָדָם בְּעֶפֶר וַיִּגִּיעַ זְמַן שֶׁל תַּחִית הַמַּתִּים, שְׁאוֹתָה עִצָּם שֶׁתִּשְׂאָר, לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ כְּמוֹ עֶסֶה זו, וְכִמוֹ גְּבִינָה שֶׁל חֶלֶב וְנִבְעֵת הַחֶלֶב, שְׁאוֹתָה נִבְעֵת נִקְיָה וּמִצְחָצַחַת בְּצַחוּת אוֹתָהּ עִצָּם. תַּתְּעַרֵּב אוֹתָהּ הָעִצָּם וְתִמְחָה כְּמוֹ חֶלֶב, וְאַחַר כֵּן יִקְפִּיא אוֹתָהּ, וְתִצְטַיֵּר בְּצִיּוֹר כְּמוֹ עֲלִיָּה עוֹר וּבָשָׂר וְעֲצָמוֹת וְגִידִים.

בְּדוּף חַד, דְּמַלִּי דְּאוּרֵייתָא אֲצַטְרִיף צַחוּתָא. אֲשַׁפְּחוּ עֵינָא דְּמֵיָא, וְאֵילָנָא, יִתְבוּ.

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, מִסְתַּכֵּל הוּינָא דְּהָא לְתַחִית הַמַּתִּים, בְּאַרְחָא אַתְרָא יַעֲבִיד לֹון קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וַיִּמָּה דְּהוּה הַשְׁתָּא קְדָמָא, לִיהוּי כְּדִין בַּתְּרָאָה. מְנַלְן. מֵאֵינֹון עֲצָמוֹת, הִנְהוּ גְרַמִּין דְּאַחֲזָא לֹון קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְדֵי יְחֻזְקָא, דְּכְתִיב, (יְחֻזְקָא לז) וַתִּקְרְבוּ עֲצָמוֹת עִצָּם אֶל עִצָּמוֹ בְּקְדָמִיתָא, וּלְבַתֵּר כְּתִיב (דף רכ"ב ע"א) וַרְאִיתִי וְהִנֵּה עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר עָלָה וְגו'. וַיִּקְרַם עֲלֵיהֶם עוֹר מְלֻמְעָלָה וְרוּחַ אֵין בָּהֶם. דְּהָא מָה דְּאַפְשִׁיט בְּקְדָמִיתָא, לִיהוּי בַּתְּרָאָה. בְּקְדָמִיתָא (אַפְשִׁיט מְרוּחָא, וּלְבַתֵּר) עוֹר, וּלְבַתֵּר בָּשָׂר, בְּקְדָמִיתָא אַפְשִׁיט מְרוּחָא, וּלְבַתֵּר עוֹר, וּלְבַתֵּר בָּשָׂר, וּלְבַתֵּר עֲצָמוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּדָא אֲקָשָׁן קְדָמָי, אֲבָל גְרַמִּין אֵלִין דְּאַחֲזָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, נְסִין וְאַתִּין מְשַׁנֵּיין, עֶבֶד בְּהוּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. תָּא חֲזִי מָה כְּתִיב, (אֵיוב ז') זָכַר נָא כִּי כַחֲמֹר עָשִׂיתָנִי וְאֶל עֶפֶר תְּשִׁיבֵנִי. מָה כְּתִיב בַּתְּרִיָּה, הֲלֹא כְּחֹלֶב תַּתִּיכֵנִי וְכַגְבִּינָה תִקְפִּיאֵנִי, עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבִּישֵׁנִי וּבַעֲצָמוֹת וְגִידִים תְּשַׁכְּכֵנִי. זְמִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְבַתֵּר דִּיתְבַּלִּי בַר נֶשׁ בְּעַפְרָא, וּמְטִי זְמַנָּא דְּתַחִית הַמַּתִּים, דְּהָהוּא גְרַמָּא דִּישְׁתָּאָר לְמַעַבְד לִיָּה כְּעֶסֶה דָּא, וְכַגְבִּינָה דְּחֶלֶב, וְנִבְעֵת כְּחֶלֶב, דְּהוּא נִבְעֵת נִקְיָה מִצְחָצַחַת בְּצַחוּתָא הָהוּא גְרַמָּא כַּד יִתְעַרֵּב הָהוּא גְרַמָּא וְיִתְמַחֵי כְּחֶלֶב, וּלְבַתֵּר יִקְפִּיא לִיָּה, וְיִתְצַיֵּר בְּצִיּוֹרָא כַּגְבִּינָה בְּקִפְיָאוֹתָא, וּלְבַתֵּר יִתְמַשֵּׁן עֲלֵיָּה עוֹר וּבָשָׂר וְעֲצָמוֹת וְגִידִים.

גְּבִינָה בְּקִפְאוֹן, וְאַחַר כֵּן יִמְשֹׁף

הָדָא הוּא דְכְתִיב הֲלֵא כְחֵלֵב תְּתִיכְנִי וְכִגְבִינָה
תְּקִפִיאֲנִי. הֲתִכְתְּנִי לָא כְתִיב, אֲלֵא
תְתִיכְנִי. הֲקִפִיתְנִי לָא כְתִיב, אֲלֵא תְקִפִיאֲנִי.
הֲלִבְשִׁתְנִי לָא כְתִיב, אֲלֵא תְלַבִּישְׁנִי. סוּכְכְתְּנִי
לָא כְתִיב, אֲלֵא תְסוּכְכְנִי. כְּלָהוּ לְבַתָּר זְמַנָּא
מִשְׁמַע.

וְהוּוּ שְׁכָתוּב הֲלֵא כְחֵלֵב תְּתִיכְנִי
וְכִגְבִינָה תְּקִפִיאֲנִי. הֲתִכְתְּנִי לָא
כְתוּב, אֲלֵא תְתִיכְנִי. הֲקִפִיתְנִי לָא
כְתוּב, אֲלֵא תְקִפִיאֲנִי. הֲלִבְשִׁתְנִי
לָא כְתוּב, אֲלֵא תְלַבִּישְׁנִי.
סוּכְכְתְּנִי לָא כְתוּב, אֲלֵא
תְסוּכְכְנִי. כְּלָם מִשְׁמַע שְׁלֵאֲחַר
זְמַן.

וְלְבַתָּר מַה כְּתִיב, חַיִּים וְחֶסֶד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי,
דָּא רוּחָא דְחַיִּי. (ס"א ואי תימא) עֲשִׂיתָ עִמָּדִי
כְתִיב, וְלֵא כְתִיב תַּעֲשֶׂה. אֲלֵא הֲכִי אָמַר, חַיִּים
וְחֶסֶד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי. בְּהֵהוּא עֲלָמָא שְׂדִית בִּי
רוּחָא דְחַיִּים, אֲבָל וּפְקוּדְתָךְ, דְּמִטְרוּנִיתָא
דְּמִלְפָא, שְׁמַרְהָ רוּחִי, אִיהִי נְטֻרַת לְרוּחִי,
בְּהֵהוּא עֲלָמָא. מָאִי וּפְקוּדְתָךְ, דָּאֲתָּ זְמַיִן
לְפְקָדָא לָהּ בְּקַדְמִיתָא.

וְאַחַר כֶּף מַה כְּתוּב? חַיִּים וְחֶסֶד
עֲשִׂיתָ עִמָּדִי - זוּ רוּחַ הַחַיִּים. (ואם
תאמר), הֲרִי כְתוּב עֲשִׂיתָ עִמָּדִי, וְלֵא
כְתוּב תַּעֲשֶׂה! אֲלֵא כֶּף אָמַר,
חַיִּים וְחֶסֶד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי. בְּאוֹתוּ
עוֹלָם זְרַקְתָּ בִי רוּחַ חַיִּים, אֲבָל
וּפְקוּדְתָךְ - שְׁמִלְכַת הַמְּלָךְ -
שְׁמַרְהָ רוּחִי, הִיא שְׁמַרְהָ אֶת רוּחִי
בְּאוֹתוּ עוֹלָם. מַה זֶה וּפְקוּדְתָךְ?
שְׂאֵתָה עֲתִיד לְפַקֵּד אוֹתָהּ
בְּתַחֲלָה.

(שְׁמַרְהָ רוּחִי) וְרָזָא דְמַלְהָ דָּא, כָּל נַפְשֵׁינִי דְצַדִּיקֵיִיא,
גְּנִיזִין וְטַמְרִין תַּחּוֹת כְּרִסְיָא דְמִלְפָא,
וְאִיהִי נְטֻרָא לֹוֹן, לְאַתְבָּא לֹוֹן לְדוּכְתִיָּהוּ, הָדָא
הוּא דְכְתִיב וּפְקוּדְתָךְ שְׁמַרְהָ רוּחִי. מָאִי
וּפְקוּדְתָךְ. כְּמַה דָּאֲתָּ אָמַר, (תהלים קט) פְּקוּדְתוֹ
יִקַּח אַחֵר. פְּקוּדְתָךְ, דָּא מִטְרוּנִיתָא דְמִלְפָא,
דְּכָל רוּחִין אֵינּוּן פְּקוּדוּנִין בִּידְהָא, הָדָא הוּא
דְכְתִיב, (תהלים לא) בִּידְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגוֹ', וְאִיהִי
נְטֻרָא לֹוֹן, בְּגִין דָּא שְׁמַרְהָ רוּחִי, וְאִיהִי נְטֻרַת
לָהּ.

(שְׁמַרְהָ רוּחִי) וְסוּד דְבַר זֶה - כָּל
נַפְשוֹת הַצַּדִּיקִים גְּנִיזוֹת וְטַמְרִינֵיהוּ
תַּחַת כִּסֵּא הַמְּלָךְ, וְהִיא שׁוֹמְרַת
אוֹתָם לְהַשִּׁיבֵן לְמְקוֹמוֹתֵיהֶן. זֶהוּ
שְׁכָתוּב וּפְקוּדְתָךְ שְׁמַרְהָ רוּחִי. מַה
זֶה וּפְקוּדְתָךְ? כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (תהלים
קט) פְּקוּדְתוֹ יִקַּח אַחֵר. פְּקוּדְתָךְ -
זֶהוּ מְלַכַת הַמְּלָךְ, שְׁכַל הַרוּחוֹת
הֵם פְּקוּדוֹת בִּידְהָא. זֶהוּ שְׁכָתוּב
(שם לא) בִּידְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגוֹ',
וְהִיא שׁוֹמְרַת אוֹתָם, בְּגִלְלָא זֶה
שְׁמַרְהָ רוּחִי, וְהִיא שׁוֹמְרַת אוֹתָהּ.
כְּמוֹ זֶה אָמַר דָּוִד, (שם פו) שְׁמַרְהָ
נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. שְׁמַרְהָ - זוּ
מְלַכַת הַמְּלָךְ, שְׁהִיא שְׁמַרְהָ נַפְשִׁי,
בְּגִלְלָא כִּי חָסִיד אָנִי. וּבְכָל מְקוֹם
שְׁכָתוּב סָתֵם - זוּ הַמְּלַכָּה, כְּמוֹ
שְׁנֵאֲמַר וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, (שמות טו)
וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַע תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה'
אֲלֵהֶיךָ.

בְּגוֹזְנָא דָּא אָמַר דָּוִד, (תהלים פו) שְׁמַרְהָ נַפְשִׁי כִּי
חָסִיד אָנִי. שְׁמַרְהָ: דָּא מִטְרוּנִיתָא
דְּמִלְפָא. דָּאִיהִי נְטֻרָא נַפְשִׁי, בְּגִין כִּי חָסִיד
אָנִי. וּבְכָל אֲתָר דְכְתִיב סָתֵם, דָּא מִטְרוּנִיתָא.
כְּמַה דָּאֲתָּ אָמַר, (שמות כד) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. (שמות
טו) וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַע תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְיָ אֲלֵהֶיךָ.
בְּכַה רַבִּי פְנַחֵס, וְאָמַר, וְלֵאוּ אֲמַרִית לָךְ
דְשְׁכִינְתָא יְהֵבַת לִי נְבִזְבִּזָן וּמִתְנָן, זְכָאָה
חוּלְקִי דְזְכִינָא לְמַחְמִי לָךְ, וְשְׁמַעְנָא דָּא. אָמַר

בְּכַה רַבִּי פְנַחֵס וְאָמַר, וְלֵאוּ
אֲמַרִית לָךְ שְׁהַשְׁכִּינָה נְתַנָּה לִי
אוּצְרוֹת וּמִתְנָנוֹת! אֲשֶׁרִי חֻלְקִי
שְׁזַכִּיתִי לְרֵאוּתָךְ וְשְׁמַעְתִּי אֶת זֶה.
אָמַר לוֹ, בְּאוֹתוּ זְמַן מִילָא אוֹתָהּ

עצם, מה יעשה משאר העצמות שימצאו? אמר לו, כלן יכללו באותה נביעה של עצם זו, ויכללו יחד אפה, והכל יעשה עסה אחת, ושם יצטיר ציור, כמו שנאמר. זהו שפתוב (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. מה זה יחליץ? כמו שנאמר (הושע ה) חלץ מהם. כלם יעברו מקיומם ויכללו בעצם הזאת להיות עסה אחת, ואז (ישעיה שם) והיית כגן רוה וכמוצא מים וגו'. (אמר הרועה הנאמן)

רעיא מהימנא

אמר רועה הנאמן, אוי להם לבני אדם שהם אטומי לב, סתומי עינים, שלא יודעים שפשפא הלילה שערי הגיהנם נפתחים, שהיא מרה. ועשנים שלה שמתפשטים עולים עד למח. וכמה חילות יצר הרע מתפשטים בכל איברי הגוף, ושערי גן עדן, שהוא עיני הלב, נסתמים ולא נפתחים. שכל אורות העינים יוצאים מהלב. ושערי הלב, אותם עינים נסתמות, משום שלא מסתכלות במזיקים הללו, שהם לילית, ולא שולטים באורות הלב, שהם מלאכים שמתפשטים בכל האיברים פענפי העץ לכל צד. באותו זמן הם כלם אורות נסתרים בלב, ומתכנסים אליו כמו יונים לארבותיהם, כמו נח ואשתו וכל מין ומין שנכנסו עמו לתבה.

ומזיקים שמתגברים על כל איברי הגוף, כמו מי המבול שגברו עליו ט"ו אמה, משום שחטא בני"ה, והסתלק נ"ה מהגוף ונשאר אל"ם, בלי ראיה ושמיעה וריח ודבור. וסוד הדבר - (תהלים ט) נאלמתי דומיה (החשיתי מטוב וכאבי נעבר). דומיה - דו"ם נ"ה. כאותו זמן, חמש עשרה אמה גברו המזיקים על הגוף, והם כמו תלם לערוגה.

ליה, בההוא זמנא, תינח ההוא גרמא, שאר גרמין דישתכחון מה יתעביד מנהון. אמר ליה, פלהו יתפלילו בההוא נביעו דהאי גרמא, ויתפלילו בהדיה, ויתעביד פלא עסה חדא, ותמן יתצייר ציורא, כמה דאתמר. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. מאי יחליץ. כמה דאת אמר (הושע ה) חלץ מהם. פלהו יתעברון מקיומיהו, ויתפלילו בהאי גרמא, למהוי עסה חדא. וכדין (ישעיה נח) והיית כגן רוה וכמוצא מים וגו'. (אמר רעיא מהימנא).

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, ווי לון לבני נשא, דאינון אטימין לבא, סתימין עינין, דלא נדעין דכד אתי ליליא, תרעין דגיהנם אתפתחו, דאיהי מרה. ועשנין דילה דמתפשטין, סלקין עד מוחא. וכמה חילין דיצר הרע, מתפשטין בכל אברין דגופא. ותרעין דאיהו לבא דגן עדן, מסתמין ולא מתפתחין. דכל נהורין דעינין, מלבא נפקין.

ותרעין דלבא, אינון עינין מסתמין, בגין דלא מסתפלין באלין מזיקין, דאינון לילית. ולא שלטין בנהורין דלבא, דאינון מלאכים דמתפשטין בכל אברים, פענפי דאילנא לכל סטרא. בההוא זמנא אינון פלהו נהורין סתימין בלבא, ומתכנסין לגביה, (ישעיה סא) פיונים אל ארבותיהם. פנח ואתתיה, וכל מין ומין, דעאלו עמיה בתיבה.

ומזיקין דמתגברין על כל אברים דגופא, כמי טופנא דגברו עליה ט"ו אמה, בגין דחב בני"ה, ואסתלק נ"ה מן גופא, ואשתאר אלם, בלא ראיה ושמיעה וריחא ודבור. ורזא דמלה, (תהלים ט) נאלמתי דומיה (החשיתי מטוב וכאבי נעבר), דומיה: דו"ם נ"ה. פההוא זמנא, חמש עשרה אמה, גברו מזיקין על גופא. ואינון ככסלא לעוגיא. (דף רכ"ב ע"א).